

Sygn. akt I C 3/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Zientara

Protokolant: sekr. sądowy Bogumiła Biniewicz

po rozpoznaniu w 3 kwietnia 2014 r. w E.

na rozprawie

sprawy z powództwa K. N.

przeciwko Gminie (...)

o ochronę dóbr osobistych i o zapłatę

1. nakazuje pozwanej Gminie (...), by w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku zamieściła na stronie [www](#)(...) oświadczenie sporządzone czarną czcionką Arial o rozmiarze 14, z interlinią 1,5 o treści: „Wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 9 kwietnia 2014 r., sygn. akt I C 3/14, (...)ubolewanie i szczerze przeprasza K. N.za naruszenie Jej prawnie chronionych dóbr osobistych w postaci prawa do prywatności.”, nadto, by oświadczenie o tej samej treści, w tym samym terminie przesłała na adres powódki K. N.listem poleconym;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.500 zł (pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;
3. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
4. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.000 zł (jeden tysiąc) tytułem zwrotu części kosztów procesu;
5. nie obciąża powódki kosztami sądowymi w części obejmującej oddalone powództwo;
6. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Elblągu kwotę 675 zł /sześćset siedemdziesiąt pięć złotych/ tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 3/14

UZASADNIENIE

Powódka K. N.domagała się nakazania pozwanej usunięcia skutków naruszenia jej dóbr osobistych przez przesłanie listem poleconym, na jej adres oraz do Samorządowego (...).E., a także opublikowanie na stronie [www](#). (...) czcionką Arial w rozmiarze 14, z interlinią 1,5, koloru czarnego na białym tle, w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku przeprosin o treści „Wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia, sygn. akt, Gmina(...) wyraża ubolewanie i szczerze przeprasza Katarzynę M. N.za naruszenie jej prawnie chronionych dóbr osobistych, naruszenie prywatności oraz prawnie chronionych wolności” lub równoznacznych.

Powódka żądała nadto zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kwoty 14.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz na rzecz Stowarzyszenia (...) kwoty 7.000 zł, w obu przypadkach z ustawowymi odsetkami od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanej odpisu pozwu.

W uzasadnieniu tych żądań wskazała, że od 2010 r. jest właścicielką nieruchomości położonej w N.. Od momentu jej nabycia była uczestniczką szeregu postępowań administracyjnych, prowadzonych przez pracowników pozwanej, w toku których doszło do naruszenia jej prawnie chronionych dóbr. Powódka argumentowała, że Wójt pozwanej nie dopełnił obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 w zw. z art. 33 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. Pozwana dopuściła się publikacji danych osobowych powódki na stronie internetowej (...), do tych danych przez wiele miesięcy nieskrępowany dostęp miała nieograniczona liczba osób.

Zdaniem powódki w toku licznych postępowań administracyjnych, w tym podatkowych i egzekucyjnych, pozwana popełniła szereg błędów, uchybiano terminom do załatwiania jej spraw, w sposób wadliwy dokonywano doręczeń, pomijano bowiem fakt ustanowienia pełnomocnika, bezpodstawnie wszczęto przeciwko niej administracyjne postępowanie egzekucyjne. Podniosła, że pracownik pozwanej bezpodstawnie podejrzewał ją, że może krzywdzić własne dziecko z uwagi na brak wystarczających środków na jego utrzymanie.

Pozwana Gmina (...) wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Motywując swe stanowisko przyznała, że w dniach 1 lipca i 15 listopada 2013 r. na stronie internetowej (...) zostały opublikowane dwie uchwały dotyczące rozpatrzenia skargi powódki na działanie Wójta. W uchwałach tych zawarte były dane personalne powódki i jej pełnomocnika, w posiadanie których pozwana weszła zgodnie z prawem. Składając skargę pozwana zrezygnowała z prawa do prywatności. W dniu 22 listopada 2013 r. Wójt nakazał usunięcie tych uchwał, a następnie opublikowanie ich w formie zanonimizowanej.

Pozwana podkreśliła, że ciążył na niej prawny obowiązek publikacji uchwał. Z uwagi na ich tematykę, dla zapewnienia czytelności i zrozumiałości konieczne było zachowanie pełnej treści z podaniem danych personalnych powódki. Przywołała normę art. 14 pkt 2 ppkt e ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych, zgodnie z którą wójt ma obowiązek podać do publicznej wiadomości wykaz osób prawnych i fizycznych oraz jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, którym w zakresie podatków lub opłat udzielono ulg odroczeń, umorzeń lub rozłożono spłatę na raty w kwocie przewyższającej 500 zł. Argumentowała dalej, że opublikowanie danych personalnych powódki nie prowadziło do naruszenia jej dóbr osobistych nadto podniosła, że żądanie przeproszenia w formie pisemnej, skierowanego na adres powódki oraz do Samorządowego (...) w E. oraz opublikowanego na stronie internetowej (...) jest nieadekwatne do ewentualnego naruszenia. Zdaniem pozwanej forma przeproszenia winna być adekwatna do formy dokonanego naruszenia.

Odnosnie zarzutu naruszenia dóbr osobistych powódki na skutek uchybienia przez Wójta obowiązkowi informacyjnemu pozwana podniosła, że powódka nie wskazała okoliczności, w jakich nastąpiło naruszenie jej dóbr osobistych wskutek wydania z opóźnieniem przez Wójta informacji na temat tego, jakie jej dane przetwarzane są w zbiorze danych osobowych przez gminę oraz komu i w jakim zakresie były udostępniane. W odniesieniu do tego zarzutu pozwana podniosła nadto, że do zdarzenia doszło w 2011 r. W lutym 2012 r. powódka skierowała skargę do GIODO, już wówczas zatem mogła uświadomić sobie, że doszło do ewentualnego naruszenia jej dóbr osobistych.

Pozwana zaprzeczyła, by w toku prowadzonych z udziałem powódki postępowań administracyjnych mogło dojść do naruszenia jej dóbr osobistych.

Odnosząc się do żądania zasądzenia zadośćuczynienia Gmina wskazała, że powódka nie wykazała naruszenia jej dóbr osobistych, nie wykazała, by opublikowanie danych jej i jej pełnomocnika wywołało jakiekolwiek negatywne reakcje mieszkańców Gminy. W ocenie pozwanej w jej działaniu nie można doszukać się złej woli, a uwzględniając wysokość zgłoszonego roszczenia pieniężnego przypisać należy mu raczej charakter represyjny niż kompensacyjny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka K. N. jest właścicielką nieruchomości położonej w N., którą nabyła w drodze darowizny od rodziców w dniu 4 marca 2010 r., w związku z tym z jej udziałem toczyło się w gminie szereg postępowań administracyjnych. Początkowo w toku tych postępowań reprezentowana była przez matkę, w sierpniu 2012 r. pełnomocnictwa udzieliła także R. Ż.. Część doręczeń w postępowaniach prowadzonych przez pozwaną dokonano wadliwie, z pominięciem faktu ustanowienia pełnomocnika.

W dniu 14 maja 2010 r. pozwana wezwała powódkę do uiszczenia kwoty 5.347,17 zł tytułem niespłaconej dotychczas ceny zakupu wskazanej wyżej nieruchomości.

/dowód: wezwanie k. 116, bezsporne/

Pismem z dnia 8 sierpnia 2011 r. powódka złożyła skargę do GIODOna Wójta Gminy (...) jako administratora danych osobowych. Wskazała na naruszenie art. 32 ust. 1 w zw. z art. 33 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

/dowód: pismo k. 84/

Decyzją z dnia 1 lutego 2012 r. wymierzono powódce łączne zobowiązanie podatkowe od nieruchomości w kwocie 4.551 zł.

/dowód: decyzja k. 13/

Decyzję tę powódka zakwestionowała, wnosząc równocześnie o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania.

/dowód: odwołanie k. 16, 17/

GIODO, decyzją z dnia (...)r., odmówił uwzględnienia wniosku powódki. W uzasadnieniu wskazano m. in. że aczkolwiek po terminie, to pozwana wypełniła obowiązek informacyjny z art. 32 ust. 1 pkt 2 i 5 w zw. z art. 33 ustawy o ochronie danych osobowych.

/decyzja k. 86 – 88/

Pismem z dnia 31 sierpnia 2012 r. powódka wniosła o umorzenie odsetek z tytułu niespłaconej przez jej rodziców ceny nieruchomości, całości lub części pozostałej do zapłaty ostatniej raty ceny, umorzenie podatku za rok 2010 r., i 2011 oraz odroczenie płatności I, II, III raty z tytułu podatku za 2012 r.

/dowód wniosek k. 44, 45/

Pismem z dnia 24 września 2012 r. powódka wniosła m. in. o umorzenie zaległości podatkowej w postaci I i II raty za 2012 r.

/dowód: wniosek k. 40/

Decyzją z dnia (...)r. Wójt odmówił powódce odroczenia terminu płatności trzeciej raty podatku w łącznym zobowiązaniu pieniężnym za 2012 r.

Na skutek odwołania powódki, Samorządowe (...) w (...), w dniu (...) r. uchyliło tę decyzję.

/dowód: decyzja k. 41- 43/

Pismem z dnia 22 stycznia 2013 r. adresowanym do (...) pozwanej powódka, zażądała się na niezłatwienie sprawy w terminie, złożyła skargę na bezczynność organu.

/dowód pismo k. 95, 96/

Decyzją z dnia 30 stycznia 2013 r. wymierzono powódce łączne zobowiązanie podatkowe od nieruchomości za rok 2013 w kwocie 4.755 zł.

/dowód decyzja k. 26/

Decyzję tę powódka zakwestionowała, wnosząc równocześnie o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania.

/dowód: odwołanie k. 29, 30/

Pismem z dnia 25 marca 2013 r. do Wojewody (...) powódka, zażądała się na niezakończenie sprawy w terminie, biurokratyczne prowadzenie postępowania, złożyła skargę na bezczynność organu.

/dowód pismo k. 57/

Decyzją z dnia (...) r. Wójt Gminy (...)powódce odroczenia terminu płatności trzeciej raty podatku za 2012 r.

W dniu 15 maja 2013 r. powódka złożyła zażalenie na Wójta Gminy (...) w związku z niezakończeniem sprawy wskazanego wyżej odwołania w terminie i bezczynnością.

/dowód: skarga k. 32/

W związku z nieuiszczeniem przez powódkę należności podatkowych wszczęto przeciwko niej administracyjne postępowanie egzekucyjne.

/dowód: zawiadomienie o zajęciu k. 53/

Uchwałą z dnia (...)r. Rada Gminy (...), po rozpoznaniu skargi powódki z dnia (...)r. przekazanej przez Samorządowe(...) w E. działalność Wójta Gminy (...)przedmiocie prowadzonego postępowania dotyczącego rozpatrzenia wniosku o umorzenie niezapłaconej ceny zakupu nieruchomości położonej w N. (...)wraz z odsetkami uznała skargę za zasadną.

/dowód: uchwała k. 100/

W dniu 1 lipca 2013 r. uchwałę w wersji niezanonimizowanej funkcjonariusz pozwanej umieścił na gminnej stronie (...).

/bezsporne/

Pismem z dnia 10 lipca 2013 r. Wojewoda (...)powódkę m. in. o uznaniu zasadności skargi co do terminowości rozpatrywania skarg na działalność Rady Gminy (...).

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2013 r. Samorządowe (...)postępowanie w sprawie przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od decyzji Wójta Gminy (...) z dnia 30 stycznia 2013 r.

/dowód: postanowienie k. 37/

Decyzją z dnia 16 września 2013 r. Samorządowe (...)w E.skutek odwołania powódki od decyzji Wójta Gminy (...) z dnia 13 maja 2013 r., uchyliło zaskarżoną decyzję i przekazało sprawę do ponownego rozpoznania organowi pierwszej instancji.

/dowód: decyzja k. 78/

W dniu 5 października 2013 r. powódka złożyła skargę na pracownika pozwanej A. D., prowadzącą postępowanie podatkowe z jej udziałem. Wskazała, że błędy popełnione przez pracownika pozwanej przyczyniły się do naruszenia jej „prawnie chronionych dóbr, wolności i praw”.

Pismem z dnia 7 października 2013 r. powódka złożyła do Rady Gminy (...)skargę na działania i zaniechania Wójta Gminy (...).

Uchwałą nr (...)z dnia 29 października 2013 4r. Rada Gminy (...)wnieść do WSA w(...)odpowiedź na skargę powódki dotyczącą uchwały nr (...), wykonanie uchwały powierzono przewodniczącemu Rady Gminy, udzielono pełnomocnictwa do reprezentacji (...) w postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

/dowód uchwała z zał. k. 133 – 135/

W dniu 15 listopada 2013 r. uchwałę w wersji niezanonimizowanej funkcjonariusz pozwanej umieścił na gminnej stronie (...).

/bezsporne/

W listopadzie 2013 r. do mieszkania powódki przyszły dwie kobiety. Szukały kontaktu z jej pełnomocnikiem - R. Ż.. Twierdziły, że znalazły się w podobnej sytuacji jak powódka, liczyły na pomoc w sporze z gminą. O sytuacji powódki i osobie ją reprezentującej dowiedziały się po zapoznaniu się z uchwałami Rady Gminy (...)z 26 czerwca 2013 r. nr (...)oraz z dnia 29 października 2013 r. nr (...), opublikowanymi na gminnej stronie (...).

/dowód: zeznania S. N. k. 212, R. Ż. k. 213 – 214v/

Pismem z dnia 21 listopada 2013 r. powódka wniosła o umorzenie 4 postępowań egzekucyjnych prowadzonych przeciwko niej z wniosku pozwanej.

/dowód: pismo k. 91/

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2013 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w. E. uwzględnił wniosek powódki co do 3 z tych postępowań.

/dowód: postanowienie k. 92 - 94/

Pismem z dnia 13 listopada 2013 r. powódka złożyła do Rady Gminy (...) kolejną skargę na bezczynność, bezprawne działanie i zaniechania Wójta Gminy (...).

/dowód: pismo k. 104/

Pismem z dnia 21 listopada 2013 r., kierowanym do Rady Gminy (...), powódka zarzuciła, że jest wprowadzana w błąd i zastraszana przez Wójta, co doprowadziło ją do przekonania, że jest jedyną zobowiązaną z tytułu niezapłaconej ceny nabycia za nieruchomość położoną w N. (...). Kolejnym pismem z tej samej daty złożyła skargę na bezprawne działanie Wójta i pracowników (...)odpowiedzialnych za treść strony (...). W uzasadnieniu skargi wskazała, że na gminnej stronie (...)udostępniono 2 uchwały Rady Gminy (...)26 czerwca 2013 r. nr (...)oraz z dnia 29 października 2013 r. nr (...), ponadto na tej samej stronie udostępniono protokoły z (...)i (...) sesji (...). Uchwały i protokoły, wbrew prawu, nie zostały zanonimizowane; uwidocznione w nich zostały dane personalne, co skutkowało naruszeniem jej dóbr osobistych, w tym prawa do prywatności. W skardze wskazano, że uchwałę z dnia 26 czerwca 2013 r. wyświetlono 33 razy, a uchwałę z dnia 29 października 2013 r. 17 razy.

/dowód: pismo k. 114, 123 - 124/

Uchwałą nr XXXV/186/2013 z dnia 12 grudnia 2013 r. Rada Gminy (...), po rozpoznaniu skargi powódki z dnia 17 października 2013 r. na działalność Wójta Gminy (...), uznała skargę za zasadną. Kolejną uchwałą z tej samej daty, nr (...) Rada Gminy uznała za częściowo zasadną skargę powódki z dnia 13 listopada 2013 r. na prowadzenie i dalsze podtrzymywanie egzekucji podatku za rok 2012 i 2013.

Uchwałą nr (...), podjętą tego samego dnia, po rozpoznaniu skargi powódki na niezłaatwienie w terminie przez Wójta Gminy (...)z dnia 5 października 2013 r. na pracownika (...) A. D., skargę te uznano za zasadną. Następną uchwałą z tej samej daty, tym razem nr (...), za niezasadną uznano skargę powódki z dnia 21 listopada 2013 r.

Kolejną uchwałą z dnia 12 grudnia 2013 r. Rada Gminy (...), po rozpoznaniu skargi powódki z dnia 21 listopada 2013 r., dotyczącej opublikowania na stronie (...)uchwał i protokołów z sesji zawierających jej dane personalne, uznała skargę za zasadną.

/dowód: uchwała k. 100, 103, 107, 113, 120, 138/

Niezanonimizowane uchwały (...)z 26 czerwca 2013 r. nr (...)i z dnia 29 października 2013 r. nr (...)oraz protokoły z (...)i (...)sesji (...) zostały przez pozwaną usunięte z gminnej strony (...).

/bezsporne/

Pismem z dnia 21 grudnia 2013 r. powódka wezwała Radę Gminy (...)usunięcia naruszeń w uchwale nr (...)przez uznanie skargi za zasadną w całości. Kolejnym pismem z tej samej daty powódka wezwała Radę Gminy do usunięcia naruszeń w uchwale nr (...)przez uznanie skargi z dnia 21 listopada 2013 r. za zasadną w całości lub w części.

/dowód: pismo k. 121/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części. Podstaw odpowiedzialności pozwanej należało upatrywać w art. 24 k.c. Zgodnie z jego treścią ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie uprawniony może również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Przepis ten nie stanowi podstawy normatywnej dla zasądzenia zadośćuczynienia w każdym wypadku bezprawnego naruszenia dóbr osobistych, lecz odsyła do przepisów szczególnych, które przewidują ten środek. Zadośćuczynienie przyznane może być tylko w wypadkach wskazanych w ustawie. Przepisem takim jest, m.in. art. 448 k.c., zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Jak wynika z powyższego, podstawą odpowiedzialności i przesłankami ochrony dóbr osobistych, które muszą być spełnione łącznie, są zagrożenie lub naruszenie tego dobra i bezprawność zagrożenia lub naruszenia.

Pierwszą z w/w przesłanek udowodnić musi powód dochodzący ochrony przed sądem.

Przepis art. 24 k.c. nie wymaga dla wskazanej w nim odpowiedzialności przesłanki w postaci winy sprawcy naruszenia dóbr osobistych oraz przewiduje domniemanie bezprawności jego działania, co powoduje, że dochodzący ochrony nie musi tej przesłanki udowadniać. Na stronie pozwanej natomiast spoczywa obowiązek wykazania, że jej działanie było zgodne z prawem. Bezprawność postępowania to działanie lub zaniechanie sprzeczne z porządkiem prawnym i zasadami współżycia społecznego.

Zauważyć należy, że w warunkach niniejszej sprawy okoliczności faktyczne, będące podstawą roszczenia powódki, częściowo okazały się niesporne. Pozwana w szczególności nie kwestionowała, że doszło do publikacji na stronie (...) dwóch uchwał i protokołu z sesji rady, w wersji niezanonimizowanej, w treści których zawarto dane personalne

zarówno powódki jak i jej pełnomocnika. Pozwana nie kwestionowała także faktu podjęcia przez dwie nieznane osoby próby kontaktu z R. Ż., w poszukiwaniu pomocy prawnej w ich własnych sprawach.

Nie zasługuje na uwzględnienie twierdzenie, że publikacja uchwał i protokołów uzasadniona była normą art. 14 pkt 2 ppkt e ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych. Istotnie, zgodnie z art. 37 ust. 1 pkt 2f Ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (j. t. Dz. U. z 2013 r. poz. 885) zarząd jednostki samorządu terytorialnego podaje do publicznej wiadomości w terminie, o którym mowa w art. 38 ustawy, wykaz osób prawnych i fizycznych oraz jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, którym w zakresie podatków lub opłat udzielono ulg, odroczeń, umorzeń lub rozłożono spłatę na raty w kwocie przewyższającej łącznie 500 zł, wraz ze wskazaniem wysokości umorzonych kwot i przyczyn umorzenia. Opublikowane dokumenty nie dotyczyły kwestii objętych przytoczoną normą.

Nie zasługuje także na aprobatę twierdzenie, że złożenie skargi na działanie Wójta jest tożsame z rezygnacją z prawa do prywatności. W tym zakresie stanowisko orzecznictwa jest od dawna ugruntowane, judykatura stoi na stanowisku, że zainicjowanie postępowania nie pozbawia strony prawa do prywatności.

W konsekwencji, w ocenie Sądu, opisanym wyżej działaniem pozwana doprowadziła do naruszenia dóbr osobistych powódki w postaci prawa do prywatności i ochrony danych osobowych (art. 1 w zw. z art. 3 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych j.t. Dz. U. z 2002 r. nr 101, poz. 926 ze zm.).

Za nieudowodnione uznać należało zarzuty naruszenia dóbr osobistych powódki przez uchybienia popełniane w toku postępowań prowadzonych przez Gminę. Okolicznością niesporną jest, że w toku tych postępowań doszło do popełnienia przez funkcjonariuszy pozwanej pewnych błędów, np: uchybiano terminom do rozpoznania spraw, doręczeń dokonywano z pominięciem pełnomocnika; znalazło to wyraz w treści orzeczeń organów nadrzędnych i kontrolnych.

Nie bagatelizując tych usterek zauważyć należy, że powódka nie wykazała, by z tego tytułu doznała jakiegokolwiek uszczerbku. Uchybienia, zarówno proceduralne jak i materialnoprawne, zdarzają się, prawem strony jest w takiej sytuacji skorzystanie z procedury odwoławczej czy skargowej, a nie dochodzenie ochrony dóbr. W tym kontekście podkreślić trzeba, że z okoliczności ujawnionych w toku postępowania dowodowego nie wynika, aby funkcjonariusze pozwanej działali celowo na niekorzyść powódki, z zamiarem jej upokorzenia czy udręczenia.

Powódka nie wykazała także, by doznała jakiegokolwiek uszczerbku w zakresie dóbr osobistych (względnie zagrożenia) z tytułu nieterminowego wykonania przez Wójta obowiązku informacyjnego.

Brak jest także podstaw, by przyjąć, że doszło do naruszenia dóbr powódki przez stwierdzenie, że nie mając środków finansowych, może krzywdzić własne dziecko. Zdarzenie takie przede wszystkim nie zostało udowodnione.

Uwzględniając charakter postępowań toczących się z udziałem powódki, w tym w szczególności wynikających z pobierania przez nią świadczeń z GOPS, badanie jej sytuacji rodzinnej i majątkowej należy uznać za oczywistą konieczność, czego nie neguje zresztą sama powódka.

Nie wykazano, czy i w jakim kontekście pracownik pozwanej wskazał na trudne położenie ekonomiczne powódki; co więcej powódka nie była w stanie precyzyjnie przytoczyć postawionego jej zarzutu. Podkreślić w tym miejscu należy, że powódka starając się o uzyskanie świadczeń gminnych, sama musiała przyznać, że znajduje się w sytuacji wymagającej wsparcia, także z uwagi na brak środków na utrzymanie dziecka.

Uznając powództwo K. N. za częściowo zasadne, Sąd zobowiązał pozwaną do przeproszenia powódki w sposób i w formie wskazanej w punkcie pierwszym sentencji wyroku. Jednocześnie za częściowo za nieadekwatną do okoliczności, w jakich doszło do naruszenia dóbr osobistych, należało uznać jedną z form, w jakiej przeprosin domagała się powódka.

K. N. żądała nakazania pozwanej usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych także przez przesłanie przeproszenia do Samorządowego (...) w E.

Ocenie sądu pozostawia art. 24 § 1 k.c. kwestię, czy postulowana przez powoda treść i forma oświadczenia są odpowiednie i celowe oraz proporcjonalne w odniesieniu do naruszenia, jako zmierzające do usunięcia skutków pokrzywdzenia naruszeniem dobra osobistego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2010 r., I CSK 286/09, System Informacji Prawnej Lex Omega 2011 nr 630167, z dnia 8 lutego 2008 r., I CSK 345/07).

Przyjmuje się z reguły, że np.: nieadekwatne do sposobu naruszenia dóbr osobistych jest domaganie się przeproszenia w prasie, jeżeli do naruszenia dóbr osobistych doszło niepublicznie (tak np.: Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 31 stycznia 2007 r. I ACa 1682/06). W konsekwencji, ocenie Sądu, zobowiązanie pozwanej do przeproszenia powoda poprzez przesłanie stosownego oświadczenia powódce i zamieszczenie go na stronie internetowej Gminy będzie stanowić odpowiednią i wystarczającą formę zadośćuczynienia naruszonym dobrom osobistym, nieuzasadnione byłoby natomiast zobowiązanie do przesłania takiego oświadczenia także do Samorządowego(...)w E..

W ocenie Sądu również żądanie zasądzenia kwoty 14.000 zł tytułem zadośćuczynienia należało uznać za nieusprawiedliwione. Skala udowodnionych naruszeń w porównaniu z zarzutami stawianymi pozwanej przez powódkę, jest znikoma. Powódka nie wykazała, by publikacja jej danych osobowych skutkowałą dla niej jakimikolwiek konsekwencjami poza poszukiwaniem jej pełnomocnika przez dwie nieznane osoby. W szczególności nie wykazała, by spotkała się z jakimkolwiek ostracyzmem ze strony miejscowej społeczności, by po tej publikacji zmieniło się w stosunku do niej nastawienie mieszkańców Gminy. Przy uwzględnieniu tych okoliczności, zasądzenie roszczenia finansowego w żądanej kwocie byłoby nieuzasadnione i w istocie stanowiłoby formę represji, a nie zadośćuczynienia.

W ocenie Sądu kwotą adekwatną do zakresu i skutków naruszeń jest kwota 1.500 zł, o czym rozstrzygnięto na podstawie art. 448 w zw. z art. 23 i 24 kc w pkt 2 wyroku.

Zgodnie z art. 448 kc, poza możliwością zasądzenia zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego naruszeniem dóbr osobistych, na jego żądanie sąd może zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny. Roszczenie o zasądzenie odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny – podobnie jak w przypadku zadośćuczynienia – również pełni funkcję kompensacyjną. W takim wypadku wynagrodzenie szkody niemajątkowej następuje drogą pośrednią. Funkcja kompensacyjna obejmuje tutaj satysfakcję dla pokrzywdzonego, która wynika z faktu, że naruszenie jego dobra osobistego spotkało się z reakcją ze strony porządku prawnego. Przesłanki przyznania tego świadczenia oraz określania jego wysokości podlegają tym samym zasadom, które obowiązują w przypadku zasądzenia zadośćuczynienia.

W ocenie Sądu, drugie z finansowych żądań powódki nie zasługuje na uwzględnienie. Przyznane zadośćuczynienie, ze względów wyżej omówionych, w sposób dostateczny rekompensuje powódce doznaną krzywdę, dalej idące obciążenie pozwanej, byłoby nieadekwatne do stopnia dokonanego naruszenia, jego skutków i stopnia zawinienia, obciążających Gminę.

O obowiązku ściągnięcia od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Elblągu kwoty 675 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005, Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 100 kpc, przy uwzględnieniu zakresu, w jakim uwzględniono powództwo, wysokości nieuiszczonej przez powódkę opłaty od pozwu (zwolnienie postanowieniem z dnia 24 stycznia 2014 r., punkt 6 wyroku).

Podstawą rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu, wobec częściowego uwzględnienia roszczeń, był art. 102 kpc. Powódka uległa pozwanej w zakresie roszczenia finansowego w ok. 93 %, wygrała częściowo spór w zakresie roszczenia niemajątkowego, sama kosztów procesu nie poniosła. Uwzględniając normę § 6 pkt 5 i § 10 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490) w zw. z art. 100 kpc, powódkę powinny obciążyć koszty zastępstwa w kwocie 2.530 zł. Z uwagi na trudną sytuację finansową i rodzinną powódki, krótki czas trwania niniejszego procesu, a co za tym idzie relatywnie niewielki nakład pracy pełnomocnika pozwanej, obciążono ją jedynie częścią kosztów procesu, tj. kwotą 1.000 zł (pkt 4 wyroku).

O kosztach sądowych należnych od oddalonego powództwa rozstrzygnięto na podstawie w art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j. t. Dz. U. z 2010 r. , nr 90, poz. 594 ze zm.). Powódka z uwagi na trudną sytuację materialną została zwolniona od kosztów, jej żądanie zostało wprawdzie uwzględnione jedynie w części, jednakże ściągnięcie nieuiszczonych kosztów sądowych doprowadziłoby do pozbawienia jej jakiegokolwiek świadczenia z tytułu zadośćuczynienia, skoro obciążono ją obowiązkiem częściowego zwrotu kosztów procesu. W tych okolicznościach należało odstąpić od obciążania powódki nieuiszczonymi kosztami sądowymi (pkt 5 wyroku).